

Sygn. akt III CSK 174/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa M. sp. z o.o. w M.
przeciwko N. L.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 5 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa 1262/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany N. L. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 grudnia 2014 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 8 kwietnia 2014 r., poprzez uwzględnienie powództwa „M.” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w M. o zapłatę kwoty 99.821,67 zł.

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwany oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że oczywista zasadność skargi wynika stąd, że Sąd Apelacyjny dokonując wykładni umowy nie wziął pod uwagę całokształtu okoliczności jej zawarcia, naruszając art. 65 § 1 k.c.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym jego zdaniem Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia. Nie odpowiada temu wymaganiu uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, ponieważ stanowi ono polemikę ze stanowiskiem sądu drugiej instancji, w tym w części niedopuszczalną jako kwestionującą podstawę faktyczną rozstrzygnięcia (art. 398³ § 3 k.p.c.). Motywując orzeczenie reformatoryjne szczegółowo wyjaśniono przyczyny odmiennych ustaleń i wykładni umów zawartych w dniu 15 maja 2012 r. Należycie uwzględniają one dyrektywy wykładni zawarte w art. 65 k.c., w tym zamiar stron i cel umowy, jakim było dokonanie całościowych rozliczeń współpracy w ramach spółki M. Trafnie odwołał się Sąd do statusu prawnego pozwanego, będącego do tej daty reprezentantem powodowej spółki, przyczyn wystąpienia z niej i rozpoczęcia samodzielnej działalności gospodarczej, zasad rozliczeń wspólników w formie pieniężnej i rzeczowej. Nie budzi zastrzeżeń również wskazanie na małą wiarygodność pozwanego wynikającą ze zmiany przez niego wyjaśnień, uchyłanie się od odpowiedzi na pytania oraz sprzeczności zarówno o charakterze wewnętrznym jak i z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. Z tych względów nie można przyjąć, że przyczyna kasacyjna powołana w skardze została wykazana.

Biorąc powyższe pod rozwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. *a contrario* odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

I.n